

Gerçek Erkek Ayağa Kalkabilir mi Lütfen: Trans Erkeklerin Cinsiyetlendirilmiş Performansı¹

Elijah C. Nealy
Columbia University

Çev.: Baysar Taniyan, Berk İnan Berkant

G ünümüz toplumunda, kimlik sorunları, bir erkek ya da kadın olmanın, ama daha da tartışmaya açık şekilde de trans erkek veya trans kadın olmanın etrafında örülmüştür. Transgender kimliği günlük hayat çerçevesinde sürekli olarak tartışılır ve tekrar tartışılır - sokakta ve metroda, mesleki konferanslarda, benzin istasyonları ve köşe-başı büfelerde, umumi tuvaletler ve soyunma odalarında, inanç topluluklarımızda, arkadaşlar ve aileyle, sağlık kurumlarında, semt berberinde, çocuklarımızın ilkokullarında; toplumsal cinsiyet herhangi bir yerde ve her yerde dikkat çekicidir. Trans olarak tanımlanmak bu işlemlerin her birinin zorluğunu artırır. Bu müzakere süreci trans erkek için başarıyla tamamlayıp geride bırakabileceği bir şey değildir. Aksine, transgender erkekler, cinsiyetlendirilmiş kimliklerini her gün hayatlarının değişkenlik gösteren ilişkisel bağlamlarında “icra eder” ve “tekrar sahnelerler”. Oyun bittiğinde ve perde kapandığında kimliğini arkasında bırakan profesyonel aktörlerden farklı olarak, transgender erkek rolünü durmadan oynar.

Evet, hepimizin kimliklerimizi müzakere ve/veya icra ettiğimiz yollar vardır. Erving Goffman, şimdi bir klasik olmuş *The Presentation of Self in Everyday Life* (Benliğin Günlük Hayatta Temsili) başlıklı metinde,

¹ Bu metin, Elijah C. Nealy'nin 11-13 Eylül 2014 tarihlerinde İzmir'de düzenlenen 1. Uluslararası Erkekler ve Erkeklikler Sempozyumu'nda sunduğu bildirinin çevirisini sunmaktadır.

This text is the Turkish translation of the paper Mr. Nealy presented as a keynote speech at 1. International Men and Masculinities Symposium, Izmir, Turkey on 11-13 Sept. 2014.

kişiliklerimizi sürekli olarak icra etme şekillerini tarif etmek için tiyatro metaforunu kullanmıştır. Goffman'ın bakış açısından bakıldığında, bu konuşmayı yaptığım zaman ya da Columbia Üniversitesi'ndeki bir sınıfta ders verdiğim zaman olduğu gibi rolümü halka açık icra ettiğim bir ön sahne ve belki de evde ailem ile birlikte olan arka sahne vardır.

West ve Zimmerman, 1987 tarihli "Doing Gender" adlı makalelerinde, sürekli olarak "toplumsal cinsiyet rollerini icra etme" eyleminde olduğumuz ilkesini örneklemek için bir trans kadın olan "Agnes" in vakasından yararlanmışlardır. Buna göre, toplumsal cinsiyet doğuştan edindiğimiz cinsiyet değil, günlük hayatta icra ettiğimiz bir şeydir. Daha yakın zamanda, Judith Butler toplumsal cinsiyetin edimsel olduğu ile ilgili kapsamlıca yazmıştır. Ama benim tecrübeme göre, trans erkeklerin toplumsal cinsiyetlerini diğerleriyle etkileşime girmek zorunda oldukları her yerde – yabancılarla sokakta, arkadaşlarıyla, aileyle, tıbbi profesyonellerle, işverenleriyle – sürekli bir şekilde yönlendirdikleri belirli yollar vardır.

Keith Berry (2013), bazı insanlar için kimliğin bir tertipten ziyade bir müzakere meselesi olduğunu ileri sürer. Kendi yolculuğuma baktığımda, gerek bir "erkek fatma" olarak çocukluğumda, geçiş dönemimin başlangıcı olan erken yetişkinlik dönemimde genderqueer² "butch" dyke³ olarak, gerekse daha yakın zamanlarda bir (transgender) erkek olarak, toplumsal cinsiyetimi müzakere etmediğim hiçbir zaman olmamıştır.

Yaşadığımız dünyada transgender olmak halen büyük bir damga⁴ meselesidir. Gezegendeki çoğu insan için birlikte doğduğunuz organlar cinsiyetinizi, yani toplumsal cinsiyetinizi tanımlar. Bu, sizin kendinizi nasıl tanımladığınıza ya da cinsiyet geçişi yaşayıp yaşamadığınıza bakılmadığında doğru olanıdır. Gerçek bir erkek olmak tipik olarak doğumdan gelen organlarınızla tanımlanır ve bu yüzden trans erkek

2 Genderqueer: Toplumsal cinsiyeti belirsiz, karışık, uyumsuz, tuhaf olan

3 Butch dyke: Oldukça normatif şekilde erkeksi lezbiyenleri tanımlamak için kullanılır.

4 ÇN: Yazı boyunca stigma sözcüğü yerine damga ifadesi kullanılmıştır.

çoğu zaman “gerçek” erkek olarak nitelenmez hatta bazen bir insan olarak bile görülmez.

Erving Goffman (1963), bu damganın sosyal etkisini tartışırken, sosyal etkileşim içerisinde biriyle karşılaşp o kişinin onu bizden farklı kılan bir niteliğe sahip olduğunu anladığımız anı tasvir eder. Bu farklılık istenmeyen bir özellik ise, Goffman, bu kişinin “bütün ve olağan bir insandan lekeli ve önemsiz birine indirildiğini” (s. 2-3) belirtir. Bu durum, bu damganın insan olarak bizlerin gündelik etkileşimlerimizi nasıl etkilediğinin önemli bir göstergesidir. Goffman gözlemlerini şöyle aktarır: “bu özellik kendini belli ettiğinde, bizleri bu izi taşıyan kişiden uzaklaştırır, bize etki eden diğer özelliklerini geçersiz kılar... tanım itibarı ile, bu damgaya sahip kişinin tam olarak insan olmadığına inanırız (p. 5).

Şimdi anlatacağım kısa hikaye insanlığımın hem sorgulandığı hem de değersizleştirildiği bir anı gösterir:

Testosteron tedavisine başladıktan yaklaşık altı ay sonra, Greenwich, New York'ta rutin bir kan tahlili için bir laboratuara gittim. O zamanlar, sosyal ortamlarda tam bir erkek olarak “yorumlanıyordum”. Tesis alçak tavanlı dar bir bodrum odasıydı. Sıcak bir yaz günü sabahın ilerleyen saatleriydi. Kaydımı yapıp küçük ve kalabalık resepsiyon alanında bir sandalyeye oturdum.

Kısa bir süre sonra ismim çağrıldı, “Elijah.”

Resepsiyon görevlisine yaklaşırken, bilgisayarda dosyama gözden geçirmeye başladı. Suratı şaşkın bir hal aldı.

“Siz Elijah mısınız?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

“Ama burada ‘kadın’ yazıyor,” dedi.

Derin bir nefes aldım ve “Ben trans bir erkeğim ve evraklarım erkek olduğumu söylüyor...” diye söze başladım.

Kaşlarını ani çatışı ikimizi de durdurdu.

“Sağlık sigorta kartımın üzerinde halen ‘K’ var,” diye belirttim, “yani eğer jinekologa ihtiyaç duyarsam sigortamın karşılayacağından emin olabilirim.”

Kalemimi masaya durmadan hafifçe vurarak bana baktı ve odadaki herkesin duyabileceği bir ses tonuyla bana sordu: “Pekâlâ, nesen sen o halde?”

Bu kısa hikaye ve Goffman’ın (1963) diğer birçok benzer örneği, bu izi taşıdığı bilgisinin kişinin kendi insanlık hissiyatını nasıl azalttığını ve başkalarının bize yaklaşımını nasıl bozduğunu gösterir. Bu görünmez damga ile yaşamının kişinin insanlığını azaltması bir sağlık çalışanına sabırsızlıkla, “Nesen sen o halde?” diye sorma imkanı tanır, sanki ben insandan çok bir nesneymişim gibi.

Bu damganın insanlığımızı azaltması benim bir trans erkek olduğumu bilen insanlara ve şüphelenen yabancılara bedenim ve cinsel organlarımla ilgili “Ameliyat oldun mu?” ya da “Operasyon öncesi veya sonrasında mısın?” gibi sorular sorma izni verir. Goffman’a göre (1963), itibarsızlaştırılmış insanın, “normallerin” [Goffman’ın damgaya sahip olmayan insanlara verdiği ad] arasında çıplak bir şekilde mahremiyetinin ihlaline açık hissetmesi muhtemeldir. İfşa olmanın hoşnutsuzluğu, yabancının istedikleri gibi başlattığı ve onun ise durumu ile ilgili hastalıklı bir merak olarak algıladığı sohbetlerle artabilir.” (16)

Özellikle, trans kişilerin insanlıklarının inkarının bir yolu da tanımlanmış toplumsal cinsiyetlerini kabul etme ve farkına varmada başarısız olmaktır. Bettcher (2009) şöyle yazar: “Eğer diğerleri benim cinsiyet ifademle ilgili arzularımı kabul etmiyorlarsa, aslında beni kişi olarak kabul etmemektedirler. Saygısızlığın en temel biçimlerinden birini sergilemektedirler.” (105)

Her yıl, bir meslektaşın düzenlediği lisans düzeyinde sosyal hizmet kursunda misafir öğretim görevlisi olarak transgender farkındalığı üzerine bir ders veririm. Birkaç yıl önce, bölüm başkanı derse katıldı. Bu sene, dersten sonra meslektaşım, bölüm başkanının ne zaman benden bahsetse dişil zamir kullandığını söyledi. Bilgi acıtır. Bu kadın benimle sadece geçiş dönemi sonrası karşılaştı, beni sakal ve erkeğe has kellekle

gördü, takım elbise ve kravat içinde gördü, beni sadece Elijah Nealy olarak biliyor. Dişil zamirler kullanmak için ne sebebi var?

Dişil zamir kullandığını duymak bir şekilde benim kimliğimi alçaltıyor. Şöyle diyor: “Sen Elijah Nealy değilsin. Sen erkek değilsin. Söylediğin kişi olduğuna inanmıyorum. Sen bir kadınsın.” Bugün olduğum şeklimle beni kabul etmeyi reddetmesinde açık bir saygısızlık var.

Meslektaşım olması, bir bölüm başkanı olması, bunu sindirmeyi iki kat daha da zorlaştırıyor. Trans insanlarla nasıl çalışılabileceğini, kendilerini nasıl tanımladıklarına saygı duyulması gerektiğini anlattığım ders boyunca sınıftaydı. Sosyal hizmet öğrencilerine ders veriyor. Trans insanlar hakkında acaba onlara ne anlatıyor? Biliyorum, bunun beni üzmesine izin vermemeliyim, ama birkaç gün boyunca bu mesele beni yedi bitirdi.

Damga taşıyan kişiyi daha az insan kabul etmek birçok trans insanın karşılaştığı sözlü taciz ve şiddete imkan tanır, hatta teşvik eder. Bu gerçeklere değinirken Judith Butler (2004) şöyle yazar: “bazı yaşamlar yaşam olarak sayılmazlar, insanileştirilemezler. ... bu düzlem, fiziksel şiddeti arttırır, kültür içerisinde hali hazırda etkin olan, bir anlamda insanlıktan uzaklaştırma mesajını taşır” (25).

Butler (2004) [insan] yaşamlarının “farklı şekilde desteklendiğini ve sürdürüldüğünü, yerküre boyunca insanın fiziksel kırılğanlığının paylaşımının çok farklı yolları olduğunu” anlamamız gerektiğini söyler. “Bazı hayatlar sıkıca korunacaktır ve kutsallıklarının feshi savaş güçlerini harekete geçirmeye yetecektir. Bazı hayatlar ise bu denli hızlı bir destek bulamayacak ve hatta ‘acımılabilir’ olarak bile değerlendirilmeyecekler.” (24) Butler temel olarak her hayatın insani sayılmadığını, ya da bazı hayatların diğerlerinden daha insani ve değerli olarak sayıldığını iddia eder. Bu şemada, transların hayatları, toplumsal cinsiyet normlarına uymayanların hayatları, na-trans (cisgender)⁵ ve

5 ÇN: Sistem sözcüğünün köküyle türetilmiş cisgender, biyolojik cinsiyetiyle cinsiyet kimliği uyumlu kişileri tanımlar. Türkiye’de LGBTİ Hareketi, transları anormal olarak tanımlayan dili yapıbozuma uğratarak cisgender yerine na-trans yani trans olmayan tanımını sahiplenmektedir.

toplumsal cinsiyet normlarına uyan yaşamlardan daha az değerlidir. Bazı hayatların acımlır bile olmama durumu özellikle beyaz olmayan trans erkekler ve fakir trans erkekler üzerinde etkilidir.

Goffman'ın (1963) damga ve Butler'in (2000) liminal öznelere üzerine çalışmaları, trans erkeklerin ve hayatlarının nasıl daha az insani bir hal aldığı gösterir. Taşındıkları damga ortaya çıktığında diğer insani özellikler bu yolla silinir. Sonuç olarak hem değersizleşmiş (damgası görünür ve bilinen olan) hem de değersizleştirilebilir kişi (damgası gizli ve bilinmeyen) tipik olarak birçok sosyal duruma endişe ile yaklaşır çünkü diğerleri ne öne sürerlerse sürsünler onları tam bir insan olarak kabul etmediklerini hissederler ki bu çoğunlukla doğrudur (Goffman, 1963, s.7). Bu, genellikle erkek olarak "onaylanabilen" trans erkeklerin (yani değersizleştirilebilir kişi) eğer trans oldukları öğrenilirse diğerlerinin onlar hakkındaki derin algılarının değişip değişmeyeceğinden şüphe ettikleri anlamına gelir. Benim gibi trans erkekler sürekli olarak başka bir kişinin trans geçmişimizle ilgili bir şeyler öğrendiğinde bize karşı farklı davranıp davranmayacaklarını hesaplar. Onaylanmayan trans erkekler sürekli olarak sözlü taciz ve bazen de fiziksel şiddet tehdidi altındadır. Bu tarihsel gerçekleri ve gelecek ihtimalleri her gün idare etmek inanılmaz zihinsel ve duygusal dayanıklılık gerektirir.

Trans erkeğin insanlığının reddedilme şekli onun erkekliğine karşı sıklıkla gerçekleşen itiraz yollarıyla yakın bir ilişki içindedir. Bu sunumun başlığında dendiği gibi, "Gerçek erkek ayağa kalkabilir mi, lütfen?"

50 yıl önce Goffman (1963) şöyle belirtmişti:

Amerika'da sadece bir tane "eksiksiz, utanmasına gerek olmayan erkek" vardır": genç, evli, beyaz, şehirli, kuzeyli, heteroseksüel, kolej eğitilmiş Protestan, tam zaman çalışan, güzel görünüme, kilo-boya ve iyi bir spor siciline sahip. Her Amerikalı erkek dünyaya bu bakış açısından bakmaya meyillidir. ... Bunların herhangi birinden yeterli olamayan bir erkek muhtemelen kendini değersiz, eksik ve aşağı hissedecektir. (128)

Feminist eleştirinin ortaya çıkışıyla birlikte, Goffman'ın o zamana kadar tanımladığı model "hegemonik erkeklik" olarak adlandırıldı – herhangi bir zamanda, mekânda veya tarihte, toplumda insan olmanın en değerli yolu olarak addedilen erkeklik biçimi (Connell, 1987, 1995; Carrigan, Connell, & Lee, 2002). Erkeklerin sadece küçük bir kısmı kültürün taleplerini gerçek anlamda yerine getirirken, bu istatistikî klişeden ziyade ideal anlamında "normatif" olarak değerlendirilirler. Feminizmin çoğu kazanımlarına rağmen, çok sayıda erkek, hegemonik erkekliğin standartlarını sağlayamasalar bile, hegemonik erkekliği kalıcı kılarak suça ortak olmaya devam etmişlerdir (Carrigan, Connell, & Lee, 2002; Connell & Messerschmidt, 2005).

Hegemonik erkeklik, devletin, işletmelerin, okulların, işyerlerinin ve ailelerin içine kurumsal olarak yerleştirilmiştir (Carrigan, Connell, & Lee, 2002). Hegemonik erkekliğin hiyerarşisinin merkezinde kadın üstündeki egemenlik gibi diğer erkeklerin ve farklı formdaki erkekliğin ikincil konuma itilmesi de vardır. Bu paradigmada, erkeklik güçle eşitlenir. Kimmel'e (2003) göre, "Kültürümüzdeki erkekliğin tam tanımları bazı erkeklerin diğer erkekler üzerinde ve erkeklerin kadınlar üzerinde sahip olduğu gücü kalıcılaştırır." (57) Şöyle devam eder: "Kültürümüzde erkek olmanın ne demek olduğunu, tanımlarımızı bir dizi "diğer"e – ırksal azınlıklara, cinsel azınlıklara ve her şeyden öte, kadına - karşı sıralayarak öğrendik."(52) Aslında Birleşik Devletler'de hegemonik erkekliğin ilk kuralı, bir erkek "kadına atfedilen bir şekilde davranamaz, hareket edemez ve var olamaz"dır (Anderson, 2009, s. 34). Bunun, "eskiden kadın olan" ve bazı gözlerde halen kadın olan trans erkekler için özel çağrışımları vardır. Bu kurala bağlı olan ise erkekliğin normatif modelinin her zaman heteroseksüel olma ısrarıdır (Carrigan, Connell, & Lee, 2002).

Buna göre, Herek (1986) "Çağdaş Amerikan toplumunda 'erkek' olmak demek homofobik olma – yani, genelde homoseksüel kişilere ve özelde eşcinsel erkeklere düşman olmak" (563) anlamına geldiğini öne sürer. Bu düşmanlık diğer erkeklerin erkekliğimize meydan okuyacağı ve dünyaya "gerçek" erkek olmadığımızı kanıtlayacağı korkusundan kaynaklanır. Bu, diğer erkekler önünde küçük düşürülme korkusudur. Bu

korku Amerikan erkeğinin yaptığı her şeyde – ne giydiğinde, nasıl konuştuğunda, nasıl yürüdüğünde, ne yediğinde – hiper-maskülen bir cephe almasını sağlar. Kimmel’in de belirttiği gibi (2003), “her davranış, her hareket şifrelenmiş toplumsal cinsiyet dili içerir.” (65) İşte bu anlamda homofobi, cinsiyetçilik, transfobi, hetero-seksizm ve hegemonik erkeklik iç içe geçer.

Kimmel (2003) bu erkeğe yakışmaz görünme korkusunun Amerikan erkeğini, diğer erkeklerin erkekliğini haksız yere inkar etmeye sevk ettiğini iddia eder. Kendi erkeklik imgelerini desteklemek için, Amerikan erkekliği Goffman’ın tanımladığı -beyaz, karşı cinse ilgi duyan, orta veya üst sınıf, sağlıklı-klasik erkeğin ülkesi olmuştur ve klasik erkekliğin tanımı, olur da hiyerarşinin tam tepesindeki “gerçek” erkeği devirirler diye, diğer erkeklerin ona ulaşmasını engelleyecek şekilde kurulmuştur. Amerikan tarihi boyunca, bu “diğer” erkekler; ırksal/etnik azınlıktan olan erkek, engelli erkek, göçmen erkek, homoseksüel erkek, ve bugün çoğu vakada trans erkek olarak farklı şekillerde tanımlanmıştır.

Şimdiki kısa hikaye bir trans erkek olarak erkek kimliğime ve erkekliğime nasıl karşı geldiğini gösterecektir:

Birkaç yıl önce Yonkers’a taşındım ve bir Cumartesi sabahı bir 12-Adım toplantısı keşfettim ve buna dahil olmak istedim. Her hafta oda 16-85 yaşlarında 40 ila 50 erkekle doluyordu. Birkaç Afro-Amerikan ve Latin haricinde çoğu beyazdı. Paylaşımlar inanılmaz derecede gerçekçi ve bazen vahşice dürüsttü. Hiçbir şekilde konu sınırı diye bir şey yoktu. Demek istediğim, en son ne zaman bir odada oturup 40 erkeğin, bir saat içerisinde, seks, uyuşturucu ve ibadet hakkında çok fazlasıyla ayrıntılı olarak konuştuğunu dinlediniz?

Toplantılar aynı zamanda kahkaha doluydu. Erkekler toplantı boyunca birbirlerine eğlenceli şekilde sataşıp duruyordu. Orada bulunduğum ilk seferde, karım ve altı yaşındaki kızımdan araba kullanırken birisine el hareketi yaptığım için özür dilemek zorunda kaldığım öyküyü paylaştım. Bitirdiğimde daha önce hiç

karşılaşmadığım bir adam bana “Hey, Eli!” diye bağıırıp mutlu bir şekilde el hareketi yaptı.

Kapıdan içeri girip bu adamları bulduğum andan itibaren alışılmadık biçimde kendimi rahat hissettim. Rahatlık duygusu toplantılar boyunca devam etti. Kendimi “evde” gibi hissetmişim. Kahkaha ve dürüstlüğün kaba birleşimini sevmiştim. Öte yandan bu erkekler benim trans tarihimini bilselerdi ne düşünürlerdi diye merak da ediyordum. Beni aynı şekilde görmeye devam ederler miydi? Buna rağmen beni kabul ederler miydi? Bu tek gerçek her şeyi değiştirir miydi?

Bir pazar sabahı, bir tanesi ile kahvaltı için buluştum. Restoran, kilise dönüşü yemek için gelenlerle dolup taşıyordu. Sonunda uzak bir köşede bir masa bulduk ve kendi küçük evrenimize yerleştik. Bir noktada sohbetimiz esnasında anlattığım bir durumu gerçekten anlayabilmesi için trans geçmişimi ona açmam gerektiğini açıkça gördüm. Başka her şey aldatici ya da en azından eksik görünüyordu.

Takip eden sohbet benim için çok bilindikti. İlk olarak söylediğim şeyleri anlamadı. Kadın olmak isteyen bir erkek olduğumu söylediğimi zannetti. “Trans erkeğin” ne demek olduğunu, bir kız olarak doğduğumu ve sürekli erkek gibi hissettiğimi ve birkaç yıl önce de erkek olarak yaşama geçiş yaptığımı anlatmaya çalıştım. Fakat beyni bunu bir türlü algılayamıyordu. Bir noktada, en az üç defa, “Ama vajinan var mı? Bilirsin, Eli, vajina? Vajinan var mı?” diye sordu.

Kısa bir parantez – trans olduğumu açıklamadan önce hiç kimse cinsel organlarımın nasıl görüldüğüne dair bir soru sormamıştı, ama trans insanlar bu sorularla sürekli muhatap oluyorlar. İnanılmaz derecede saldırgan bir soru olmasına rağmen, size bu soruyu soranlar, sizi çok az tanısalara bile, bu soruları sorarken hiç tereddüt etmiyorlar. Yeni arkadaşım beni vücut parçalarımla ilgili sorguya çekerken, kendimi saldırıya uğramış hissettim. Bu soru, ya da “operasyon” geçirip geçirmediğim sorusu, sorgulayanın sizin

“gerçek” olup olmadığımızı bilmek istediği imasını taşır – sanki beden şeklimiz bu kültürde erkek veya kadın olmanın tek ve temel belirleyicisiymiş gibi. Transların hayatları boyunca yüzleştikleri şeyler iç parçalayıcıdır; yani, “Eğer trans bir insan olarak sizin karşınıza çıkarsam, yine de beni gerçek bir erkek veya kadın olarak göreceksiniz?” Ve, belki de daha önemlisi, “benim insan olarak değerlendireceksiniz?”

Bu adamın iyi niyetli olduğunu biliyordum, ama eve sersem bir şekilde döndüm. Gelişmekte olan ilişkimiz birden bire ciddi bir tehlike içine girmişti. Kendimi aşırı yüklenmiş hissettim. Bütün etkileşimi bloke etmek istedim. Bu tarz açılım anlarının neden bu derece güç olduğunu düşündüm. Neden bu denli travmatize hissediyorlar?

Kesinlikle, böyle bir deneyimi ilk yaşadığım zaman ile benzer değildi. Kan tahlili yaptırdığım Greenwich'teki laboratuardaki anı düşündüm. Sonra geçişimi ilk ilan ettiğim mesleki bir toplantı olan aile terapi konferansını düşündüm. Trans olarak kendimi açtığım ve birilerinin anlamadığı ya da vücut parçalarımın (yani cinsel organlarımın) şu an nasıl görüldüğü hakkında sorular sorduğu diğer düzinelerce zamanı düşündüm. Buna neredeyse alışık olmam gerekir. Bunu önceden tahmin etmeliyim. Ne kadar yıl geçerse geçsin, hali hazırda defalarca bunu ifade etmeme rağmen, bu etkileşim her zaman derinden rahatsız edicidir.

Goffman (1963) şöyle söyler: “Bu damgayı taşıyan bireylerin hayatlarındaki temel belirleyen genellikle belli belirsiz ‘kabullenme’ olarak adlandırılan sorunsaldır. Bu bireyle ilişkide olanlar, onun sosyal kimliğinin kirlenmemiş boyutlarının onların sunmasını beklediği, onun ise görmeyi umduğu saygı ve takdiri sunmakta başarılı olamamıştır.” (8) Goffman’a göre damgalanmış kişiler nasıl karşılanacaklarından, diğerlerinin onları kabul edip etmeyeceklerinden hiçbir zaman emin olamazlar, ve bu da günlük müzakere ve travmadır.

İçselleştirdiğim utancım üzerine ne kadar gidersem gideyim, kendimden çoğunlukla ne kadar emin hissedersen hissedeyim, başarılı

bir trans “rol modeli”, toplumsal cinsiyet uzmanı olarak ünlenmeme ve çoğu zaman diğer trans danışanlarla ve sıkıntılarıyla terapist olarak çalışmama rağmen, insanların beni benim kendimi gördüğüm gibi gördüğüne emin olamıyordum. Bazen geçmişimi gizli tuttuğum süreç, kimsenin farkı bilmeyeceği ve (erkek olarak) kabul göreceğimi hissettim. Kimliğimi ortaya çıkardığımda ise hiçbir zaman rahatlayamaz, “erkeklerden biri” olarak kendime güvenemezdim. Her zaman beni “gerçek” bir erkek mi erkekmiş gibi “davranan” biri olarak mı gördüklerini merak etmek zorunda kalırdım.

Trans olarak açılmak ve bu yüzden trans erkek olarak değersizleştirilmek erkekliğini sürekli olarak “kanıtlamak” gereği doğurur. “Gerçek” bir erkek misin, Eli, yoksa bir vajinan var mı? “Gerçek” erkeklerin penisi olur, vajinası olmaz. Beraber çalıştığım transların defalarca karşısına çıkan bu soru, trans olarak kimliğimi ortaya koyarsam beni normal bir erkek olarak göreceksin sorusudur.

Kliniğimdaki odamda oturan on altı yaşındaki trans erkek, kız arkadaşının onu gerçekten “normal” bir erkek olarak algıladığını hissedip hissedemeyeceğini sordu. Eşcinsel bir trans erkek, hemen yanında yatan na-trans eşcinsel adamın vücudunun kendisinkinden farklı olması nedeniyle kendisini hiçbir zaman “yeterince erkek” gibi hissedemediğini belirtti. Kırk yaşındaki bir adam geçişinin ilk zamanlarında bana şöyle demişti, “bazen çok ikiyezli hissediyorum. Beni değişime başlamadan önce tanıyan insanlar, beni hala eski halimde görmeye devam ediyorlar; benim gerçek bir erkek olduğumu düşünmüyorlar.” Bir başka trans erkek ise lise yıllarında birlikte çektirdikleri bir fotoğrafı facebook üzerinden gönderen bir arkadaşından bahsetti. “Eğer gelecekte sevgilim olacak kişi bunu görürse ne olur?” diye sordu bana. “Gerçek bir erkek olmadığımı düşünür mü?” Gelişimsel engelli genç bir trans erkek ise babasının ona “Bob, Brenda her neyse” şeklinde hitap ettiğini hıçkırıklar içinde anlattı. “Benim gerçek bir erkek olduğumu düşünmüyor.”

Erkekliklerine karşı yapılan bu sürekli meydan okuma, trans erkek danışanlarımın, iş arkadaşlarımın ve arkadaşlarımın peşini

bırakmıyor. “Gerçek” cevap asla bilinemez. Hatta cevap kabul edici gibi görüldüğünde bile, trans erkekler diğer kişinin onları, kendilerinin translığı bağlamında tanımladığını yürekten bilirler. Bu yüzden sürekli diğerlerinin senin hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilememe hissi vardır. Goffman’ın da dediği gibi (1963) , “bu damgayı içinde taşıyan kişi muhtemelen, kendisinin tüm sosyal durumlarda ‘uyanık’ olmak zorunda olduğunu, bırakmakta olduğu izlenim hakkında da bilinçli ve tedbirli olması gerektiğini hisseder” (s.14) Bu tetikte olma durumu psikolojik olarak zorlu ve maliyetlidir.

Birçok çeşitte trans erkeklik vardır – benim gibi görünen trans erkekler, eşcinsel ve hetero trans erkekler, kadınsı trans erkekler, açık ve gizli trans erkekler, gençken değişim geçirmiş ve çocukluğu boyunca kız gibi görülmüş trans erkekler, daha geç değişim geçirmiş ve hayatının birçok yılını kadın olarak geçirmiş trans erkekler.

Benim hikayemde ise, büyüme dönemimde yıllarca görünmez olduğumu hissettim. Benlik algımın sürekli soru olarak kaldığı, hiçbir zaman doğrulanıp onaylanmadığını hissettiğim yıllar. İç sesimin “erkek” ya da “genç adam” dediği, insanlarınsa beni “kız” olarak gördüğü yıllar. Sonunda yetişkinlik hayatımda dönüşüme başlama cesaretini buldum ve erkek olarak doğru ve uygun sosyal ve psikolojik kimliğim ile yaşamaya başladım.

Birçok trans erkek için, erkeklikleri onlara dış dünya tarafından kolayca ya da özgürce sunulmaz. Bu, öz tanımlamayla, kendini bilme yeteneğiyle içten gelmelidir, ve diğerlerinin söylediklerini dikkate almadan, kişi, cesurca hayattaki kimliğini talep etmelidir. Bu dünyada kız olarak doğmak ve erkek dünyasında kendine yer edinme gücünü bulmak, muazzam bir cesaret gerektirir. Daha geçen hafta birlikte çalıştığım 16 yaşında biri, son iki yıldır kız olarak görüldüğü okulunda, genç bir erkek olarak ilk senesine başladı. Facebooktaki bütün arkadaşlarına açıldı. Okul müdürüne ve öğretmenlerine açıldı. Diğerleri ne derse desin erkekliğini talep eden cesur ve cüretkar bir genç erkek.

Bu, kimliğimizin diğerleri tarafından onaylanmasının, kabul edilmesinin ve meşrulaştırılmasının önemini gösterir. Bu olmadan, 12

Adım grubu örneğimde de olduğu gibi, trans erkekler oldukları gibi görülmemenin ve/veya kimliklerinin inkarı ya da geçersizleştirilmesi travmalarını tecrübe ederler. Tipik olarak geçişten önceki birçok trans kişinin hayatında eksik olan bu en basit insani ihtiyaç olan kabul görme ve onaylanmadır. Birçoğu için fiziksel geçiş süreci muazzam bir onay ve iyileşme sağlayabilir. Yavaşça kendimizi her zaman içten gördüğümüz gibi dıştan da görmeye başlarız.

Devor'a (1997) göre, "her birimizin derinlerde diğerleri tarafından *tanıklık edilme* ihtiyacı vardır ve her birimiz, kendimizi gördüğümüz gibi diğerlerinin gözünde *yansımamızı* görmek isteriz." (46) Tanıklar bizim gibi olmayan (yani na-trans) insanlardır ve bu yüzden bize belirli bir mesafede ve nesnel bakarlar. Trans erkekleri onayladıklarında, bu değerlendirmenin tarafsız olduğuna dair güvence vardır. Yansıma bizim gibi olanların (diğer trans erkeklerin) gözlerindeki yansımamızı gördüğümüzde gerçekleşir. Na-trans insanlar tarafından tanıklık edilme ve diğer trans insanlarca yansıtılmayı içeren etkileşimsel süreç kendi kişilik manamızı güçlendirir.

Waskul ve Vannini (2006) "aynadaki beden" üzerine düşüncelerinde benzer bir dinamiğe dikkat çekerler. Charles Cooley'nin (1902) "onlar" olmadan "ben"in olmadığını vurgulayan dönüşlü benliğinden faydalanan Waskul ve Vannini, aynadaki bedeninin dünyadaki fiziksel varlığımızın bir parçası olarak dönüşlülüğümüzü vurguladığını önerir. Bu anlamda, etrafımdaki insanların beni ve benim erkekliğimi yansıttıkları yollarla ben/erkekliğim cisim bulur.

Aile hayatımdan kısa bir hikaye trans erkeklerin hayatlarındaki dönüşümsellik fikirlerini yansıtmaktadır.

Oğlum ve ben birbirimizi New York'taki bir evlat edinme kurumu aracılığıyla tanıdık. Web sitesinde bekleyen çocukların arasından fotoğrafını gördüm. Uzun beyaz şef şapkalı Puerto Rikolu bir ergen fotoğrafıydı. Özgeçmiş, Alex'in açılış okulunda olduğunu ve amacının bir gün kendi restoranını açmak olduğunu söylüyordu. Kocaman bir gülümsemesi ve gözlerinde açıklığın

ışılıtı vardı. Kurum kendisine ait diyebileceği kalıcı bir aile bulmak için dört yıldan fazla bir süredir onunla çalışıyordu.

Alex ile Yankee stadyumuna yakın Bronx'ta beraber bir burger yiyip tanışmamızdan iki hafta sonra doğum günü -barbekü partim vardı. Alex bütün bir öğleden sonra arkadaşlarım ve meslektaşlarımla tanışarak ızgarada takıldı. Hafta sonu için kaldı ve hiç gitmedi. Haftalar içinde bana "babalık" diye sesleniyordu. "Babalık" kulağa çok eski geldiği için üzülmuştüm ama yakın bir arkadaşım genç, havalı, şehirli gençlerin babalarına bu şekilde seslendikleri konusunda moral verdi. Ona ilk zamanlarda açıldım ve beni farklı görüyor mu diye bazen merak etmeme rağmen benim trans olmamdan şikâyetçi görünmüyordu.

Bir gece geç saatte ayaktaydık ve verandada konuşuyorduk. Alex, yetiştirme yurdunda büyümekle ve ergenliğini bakım merkezinde harcadığıyla alakalı birçok hikayesini benimle paylaştı. Bir noktada dayanamadı ve dedi ki "Babalık, sana minnettarım. 21 yaşındayım biliyorum ve neredeyse yetişkinim, ama içimde bazen hala küçük bir çocuğum. Yakın olduğum hiçbir erkek olmadı. Seni bulduğum için çok minnettarım çünkü sen bana nasıl erkek olunur öğretebilirsin".

Kelimelerinin ardındaki duygular beni kapladı ve gözlerimde de yaşlar oluşmaya başladı. Bazılarının asla "gerçek erkek" olarak görmediği bu trans adamın gerçekten ona bunu öğretebileceğini mi ima etmişti? Fakat o anda biliyordum ki Alex haklıydı – bırakın bir ailesi olmasını asla bir erkek olacak kadar büyüemeyeceğini yıllarca düşünen bu çocuk, en sonunda yolun sonuna gelmişti. Oğlum haklıydı – ona nasıl bütün hayatını cesaret, otantiklik ve kendine saygı ile yaşayan bir erkek olunur öğretebilirdim.

O noktaya kadar, trans kimliğimi Alex'e nasıl açıklayacağım konusunda çok fazla endişem vardı. Tanıştığımız zamandan beri. 21 yaşındaki bu düz-cinsel⁶ Puerto Rico'lu genç adamın benim

6 Straight: norma uyan yani na-trans heteroseksüeller için kullanılır.

trans olmam hakkında ne düşüneceğine dair endişelerim vardı. Beni babası olarak kabul etmek istemeyeceği anlamına gelir diye çok korkuyordum, beni reddeder diye ürküyordum. Ve şimdi, burada bana nasıl erkek olunuru ona öğretebileceğimi söylüyordu. Alex'in yorumları doğrudan korkumun en derin merkezine ve içselleştirdiğim utancıma işledi ve aydınlattı.

Daha önce anlattığım laboratuvar, 12-Adım grubu arkadaşım ile aramda geçen diyalog, meslektaşımın beni erkek olarak kabullenmeyi reddetmesiyle ilgili hikayelerim, trans erkeğin erkekliğine etraftakilerden nasıl karşı tepki geldiğini, erkekliğimizin nasıl sorgulandığını açıklar. Ve bu dış dünyadan gelen meydan okumalar çok gerçektir. Ama aynı zamanda bu mesajları bizim nasıl içselleştirdiğimiz ve damgalanmayı içselleştirerek söz konusu olmadığı anlarda bile reddedilmeyi nasıl öngördüğümüz sorusu da vardır. İşte bu oğlum Alex'in, benim için kavraması neredeyse oldukça zor olan, ona nasıl bir erkek olunacağını öğretebileceğim ifadesinde açığa çıkmaktaydı.

Bu durum "gerçek" bir erkek olma hakkındaki kişisel güvensizliklerime, erkekliğimin gerçekliğine inanma çabalarım, bir kızın vücudunda doğan birinin gerçekten bir erkek olarak büyüyüp büyüyemeyeceğine dair iç ikilemlerime işlemiştir. Dünya, bu şekilde olmadığını söyler. Dünya, kızların ve erkeklerin var olduğunu ve bu ikisinin tamamen zıt olduğunu söylemektedir. Ben de bu inanışları içselleştirmiştim ve sonuç olarak da erkekliğimin güvenilir olduğuna inanmak için verdiğim içsel mücadelem ile yüzleşmiştim. Bu kişisel korkuların derinliklerine dokunmak Alex'in ona nasıl erkek olunacağını öğretebileceğimi söylediğinde kendimi tutamayıp ağlamayı istememe, kendi erkek kimliğimi kabul etmek için aşmaya mecbur bırakıldığım bütün engelleri, dünyaya erkekliğimi ilan etme yolculuğum süresince rastladığım bütün bariyerlerin ağırlığını, hala erkekliğimi inkar edenlerle rastladığım anları, ve bu yüzden beni, benliğimi ve insanlığımı inkar etmelerinin acısını hıçkırarak atmak istedim.

Daha önceden, hegemonik erkekliği ve nasıl sadece kadınları değil öteki erkekleri de bastırıldığı ve marjinalleştirdiğini tartışmışım.

Goffman'ın (1963) yazdığı “eksiksiz, utanmasına gerek olmayan erkek” tabii ki trans erkekleri içermiyordu. Goffman, “bu yönlerden herhangi birini yerine getirmede başarısızlığa uğrayan bir erkeğin, muhtemelen kendini ... değersiz, yarım ve aşağı olarak gördüğünü” söyleyerek bütün diğer erkeklerin bu basit erkeklik standardı tarafından nasıl marjinalleştirildiğini vurgulamıştır (s. 128).

Bu birçok trans erkeğin mücadelesinin temelidir. Hegemonik erkekliğin standartlarını içselleştirmede, trans erkeklerin her zaman yetersiz kalması kaderlerinde vardır. Bu baskın anlatı göz önüne alınacak olursa, trans erkekler asla “gerçek” erkek olmayacaklardır. Ve bu standartlar içselleştirildiğinde, trans erkekler kendilerini muhtemelen “değersiz, yarım ve aşağı” olarak görürler. Goffman daha sonrasında bu utancın genellikle başkalarının varlığında baş gösterdiğini belirtmektedir, ama “kendinden nefret ve kendini aşağılama sadece kendisi ve ayna söz konusu olduğunda meydana gelebilir” (s. 7) diye ekler.

“Gerçek” bir erkek miyim değil miyim sorusu birçok erkeğin yüzleştiği mücadeledir. Trans erkek ve uçlardaki erkekler çoğu zaman bizi hükümsüzleştiren dünyada gerçek olarak kanıtlanmak için mücadele verirler. Kültürel tarihçi Michael Kimmel (2012), Amerika’da erkekliğin tarihinde, “gerçek erkekliğin” hiçbir zaman sabit bir zemini olmadığını iddia eder. Kimmel’e göre, erkekler – bütün erkekler – devamlı bir şekilde erkekliklerini ispat etmek zorundadırlar. Bu bağlamda, trans erkeğin gerçek olarak görülme çabası (ya da toplumsal cinsiyet performansının inandırıcı olması) Amerika’da erkek olmanın – özellikle uçlardaki bir erkek, cisgender ya da trans, eşcinsel ya da düz-cinsel erkek olmanın – ne demek olduğunun uç bir ifadesidir.

Afro-Amerikalı eşcinsel yazar James Baldwin (1962)’in bahsettiği gerçek budur:

Kimliğini, erkekliğini onu yok etmek isteyen insan zalimliğinin ateşinden sökülmek zorunda bırakılan bu erkek, uğraşları sonucunda ayakta kalsa da kalmasa da, kendi ve insan yaşamı hakkında dünya üzerindeki hiçbir

okulun – ve kesinlikle, kilisenin de – öğretemeyeceği bir şey bilir. Kendi sarsılmaz otoritesine kavuşur ve bu sarsılmazdır. Bunun sebebi hayatını kurtarmak için görünümünün altına bakmaya, hiçbir şeyi kesin olarak kabul etmemeye, kelimelerin ardındaki anlamları duymaya zorlanmasıdır. (98-99)

Siyah erkekler, Latin erkekler, queer⁷ erkekler, Türk erkekleri, engelleri olan erkekler, trans erkekler; aslında uçlarda olanların hepsi baskının ve haksızlığın ateşinden sıyrılıp kimliklerine sarılmak zorunda bırakılıyorlar. Hepimiz hiçbir şeyi sorgulamamaya mecbur bırakılmışız. Trans erkeklerin “gerçek” olarak sayılma mücadelesi bazı yanlarıyla her yerde bütün erkeklerin mücadelesidir.

Zira bu hikayenin tamamı değildir. Erkeklüğümüzün acı şekilde inkar edilmesine rağmen, benim gibi trans erkekler, kendileri hakkında kendi inançlarını oluşturabildikleri, onları saran bu görünmez damgalanmayı içselleştirmeyi reddedebildikleri zaman başarılı olabilirler. Irksal ihlaller hakkındaki bir çalışmada, Sue, Capodilupo & Holder (2008) bazı katılımcıların ihlalleri mikroagresif olayların ardındaki utanç ve aşağılıktan ziyade suç işleyenlerin hatası olarak görebildiğini belirtmişlerdir. Bu başa çıkma stratejisi onları güçlü kıldı ve benliklerini daha güvenilir oluşturmasında onlara imkan tanıdı. Interseksler⁸ üzerine yapılmış bir çalışma hakkında yazan Preves (2003) kendine güvenme yetisinin kurbandan güçlü olana geçme döneminde önemli bir rol oynadığını belirtmektedir. Engelli olan kişiler hakkındaki yazısında Charlton (1998) “uyandırılmış bilinç”li kişileri, bu kişilerin belirgin bir şekilde baskın kültürden olanlardan farklı olarak inançlar ve değerler geliştirdiğini ileri sürerek anlatmaktadır. Aslında, bu bir “direnc” bilinci olarak terimleştirilebilir (syf. 5).

7 Queer: o biçim, kırık, tuhaf, lubunya

8 ÇN: Genel kanının aksine interseks çift cinsiyetli demek değildir. Çift cinsiyetlilik, kromozom yapısıyla cinsel organların uyumsuz olduğu yüzlerce interseks tanımından biridir.

Preves (2003) bu görünmez damgadan arınma sürecinin uzun ve zorlu olduğunu öne sürmektedir. Sıklıkla gizliliğin, soyutlanmanın ve utancın ötesine geçmekle başlar – yani birinin hikayesini başka birine, hatta kendine bile, anlatmasıyla başlar. Preves, bu damga ile yaftalanma hikayesini güçlendirme hikayesine dönüştürmede bireyin bir bilinç değişikliği – “kişisel zorluklar”ın “politik konular” olarak yeniden şekillendirme yetisini (syf 87, rfrns Mills, 1959) – tecrübe etmek zorunda olduğunu belirtir. İşte bu anlamda hikaye anlatımı problemi içsel olandan daha dışsal olana yeniden konumlandırır. Hikayedeki bu hareket pozitif benlik imajının gelişiminde gereklidir.

Corrigan, Roe, and Tsang (2011), bu damga ile yaftalanmanın şokunu atlatmanın anahtarının, kişisel edilgen kurban anlatısından kendi yaşamının etken ögesine, “kendi hikayesinin kahramanı olmaya” geçmekte yattığını belirtir. (137). Bu bireyler kendilerine olumlu bakarlar, birçok pozitif öz ifadeden faydalanıp öz-yeterlilik hissine sahiptirler. Baskın kültürün sunduğu bu damga ve yaftalanma öyküsüne, kurban anlatısına karşın, aktif bir şekilde kendi hayat öykülerine alternatif anlamlar inşa etmeye çalışırlar. Kendi hayatları için farklı anlatılar geliştirirler.

Eşim ve üç çocuğum var – 10 yaşında bir kızım, oğlum Alex, ki daha önce bahsetmiştim ve daha büyük kızım Karen. Hayatımdaki varlıkları baskın kültürün sunduğundan daha farklı bir anlatı yaratmamda bana yardımcı olmuştur. Aşağıdaki kısa hikaye bu süreci anlatmaktadır.

Karen ve Alex, Baltimore’da düzenlenen geçişimdeki deneyimlerim hakkında konuşma vereceğim aile terapistlerinin ulusal bir konferansında bana eşlik ediyorlardı. Kara yoluyla seyahat ettik ve hepimiz bir motel odasına doluşturulduk. Sabah konuşmam planlanmıştı. Alex astım atağı geçirmiş ve Johns Hopkins’te acile yatırılmıştı. Onu nebülizöre bağlamışlar ve daha uzun süre tutmak istemişlerdi. Fakat o ve Karen konuşmamı kaçırmamakta kararlıydılar. Konferansın düzenlendiği otele tam ben takdim edilirken yetiştiler. Konuşmam, trans bir erkek olarak

kendi hikayem ve hastalarımın elde edilen deneyimlerim hakkında kişisel paylaşımlar içermekteydi. Konuşmamı verirken meslektaşlarımın olduğu kadar çocuklarımın da önünde olduğum için iki misli kırılmalı hissediyordum.

O günün ilerleyen saatlerinde otelimize geri yürürken, Karen ve Alex trans olmak hakkında daha önceden hiç sormadıkları- hormonlar ve ameliyatlar ve flört etmek hakkında - birçok detaylı kişisel sorular sordular. Açıkça benimle, benim konuşmamla ve de orada benim çocuklarım olarak bulunmaktan gurur duyuyorlardı. Sorularına cevap verdikçe, hem görünür hem de kırılmalı ve gururlu hissettim. Geçmişim ve kimliğimle alakalı hiç böyle detaylı ve açıklayıcı bir konuşma yapmamıştık. Otelimize neredeyse bir blok kala, Alex birden durdu ve bana baktı ve şöyle dedi : “Biliyor musun baba? Seni bir trans olarak düşünmüyorum. Bence sen bir dönüştürücü.”

Baltimore şehir merkezinin sokaklarında bu etkileşimi derinlemesine düşünürken, trans kimliğimin çocuklarım için kimliğimin genellikle en belirgin yanı olmadığı dikkatimi çekmişti. Bana karşı olan gururları o gün oldukça belirgindi. Meslektaşlarıma, oğlum ve kızım olarak tanıştırmayı sevmişlerdi. O gece, biri konuşmamın ne kadar güçlü olduğunu söylemek için her geldiğinde çocuklarımın gözleri parlıyordu. Konuşmamı takip eden soru cevap kısmı boyunca, sabah onların katılımlarına referans veriyordum ve her ikisi de “Muhteşemsin, baba” diye bağıyorlar.

Bu deneyime bakarak, onların gözünde en önemli şeyin babaları olarak kendileri ile ilişkim olduğuna dair hiçbir soru işareti kalmamıştı. Net bir şekilde, bu onlar için benim kimliğimin en dikkat çekici yanıydı. “Seni transgender olarak düşünmüyorum, baba”. Onların gözünde, erkek olmak, özellikle de onların babası olmak basitçe penisinin olmasından çok daha fazla önemliydi. Onlar bu kadar net bir şekilde benim erkekliğimi babaları olarak sahiplenebiliyorlarsa, bu durumda rahatlamamı hala bazen güçleştiren şey neydi? “Gerçek” bir erkek olup olmadığım hakkında endişelerimi tetikleyebilmeye ara ara devam eden

şey neydi? Dahası, trans erkeklerin, bırakın insanlıklarını, inkar edilemez erkekliklerini tanımakta dünyayı bu kadar zora sokan şey nedir?

Bu dünyada erkek olarak kimliğimi sürdürebilmek için – hatta samimi arkadaşlarım ve aile üyeleri için bile – dünyalar kadar akli ve duygusal enerji harcadım. Bu enerjinin büyük bir kısmını trans bir erkek olarak geçmişim hakkındaki bilgileri idare etmeye adadım. Bazı durumlarda etrafımdakiler tarafından trans durumumun bilinmesi yüzünden daha başlamadan itibarsızlaştırılırım. Trans geçmişimin gizli ve bilinmez olduğu diğer karşılaşmalarda ise potansiyel olarak itibarsızlaştırılabilirim. Bunlar hayatımın hem “dış” dünyadaki hem de evdeki gerçekleridir. Bu bilgiyi idare etme kırılganlık, endişe, ve mükemmel tasdik etme anlarıyla doludur.

Kimmel’in eserine dönüp referans vererek, hepsi olmasa bile çoğu erkeğin erkeklikleri hakkında güvensiz oldukları bir durum olduğu doğrudur. Terapist olarak, her hafta hikayelerini anlatan trans erkekleri dinlerim. Her yıl yaklaşık 70 eşcinsel erkeğin invizaya çekilmesine öncülük ederim. Ve her cumartesi sabahı, çoğunluğu hetero erkekle dolu olan bir odada otururum. Oldukça farklı bu üç grupta, erkekler kendi erkeklikleri hakkında endişe duyduklarından bahsederler.

Aynı zamanda, trans erkeklerin karşılaştığı zorlukların özgün olduklarına da inanıyorum. Birçok erkeğin yüzleştığı soru “Yeterince erkek miyim?” dir. Na-trans bir erkek oldukça kısa, oldukça şişman, sporun içinde olmayan, oldukça koyu tenli, oldukça duygusal, bir engelle yaşayan biri olabilir ama genellikle erkeklığı sorgulanmaz. Egemen erkeklığın gerçekleri düşünüldüğünde bu özelliklerden herhangi biri ona erkeklığı hakkında güvensiz hissettirir.

Trans erkeklerin yüzleştığı soru “Gerçek bir erkek miyim?” sorusudur. Trans bir erkek olarak kimliğimi açığa koyduğumda açıklamamı duyanların beni umursamayacağını ve odaya bakarak “gerçek erkek lütfen ayağa kalkar mı?” diye sorup sormayacağını bilemem. Amerika’da ya da Türkiye’de hastaneye gitmem gerekirse, acilde etrafa bakarak, beni umursamayarak, “gerçek erkek lütfen ayağa kalkar mı?” diye sorup sormayacağını bilemem.

Judith Butler tanınmak ve “gerçek” olarak sayılmanın gerekliliği ile boğuşmaktadır. Butler’ın bakış açısından, yaşadığımız gerçek dünyada; beden yalnız; cinsiyet, toplumsal cinsiyet ve arzu, ancak heteroseksüellik ile şekillendirilmiş bir çerçeve ile tutarlı olduğu zaman anlam ifade eder (ve ancak önem taşıyan bedenler olarak sayılır) (Butler, 1990). Butler için (2000), trans insanlar “insan tanınabilirliğini kontrol eden normlardan” dışlanan ve insan kategorisinde bütünlüğe ulaşmak için feda edilen “liminal özneler”dir (Halberstam, 2005). Butler (2004), “gerçekdışı olarak adlandırılmanın ve bu adlandırmayı kabul etmenin gerçekleştiği yerde, ayrımcıl muamelenin kurumsallaştırılmasının bir şekli olarak insani olanın aksine bir şeye dönüşerek öteki olmak” şeklinde açıklayarak konuyu bağlar (p.218).

Bu açıdan, insanlar “Peki sen nesen?” diye sorduklarında, insanlar cinsel organımın şekli üstünden beni sıkıştırdıklarında, insanlar erkek kimliğime ve taşıdığım eril göstergelere rağmen dişil zamirler kullanmakta ısrar ettiklerinde, sadece erkekliğimi değil aynı zamanda insanlığımı da inkar etmektedirler. Dünyanın her gün bana sorduğu şekilde, Elijah Nealy, lüfen gerçek erkek ayağa kalkabilir mi?